

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De SS. Timolao, Dionysio, alijsque martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

Eius humilitas. & comites suas plus exemplo docuisse, quam verbis. Humilitatis fuit tanta ramq; subiecta, vt quondam domina plurimorum, ancilla omnium putaretur: nisi quod eo Christi magis esset ancilla, dum domina hominum non puratur. Inculta vestis, vilis ciabus, neglectum caput: ita tamen, vt cum omnia faceret, ostentationem fugeret singulorum, ne reciperet in presenti seculo mercedem suam. Nunc igitur pro breui labore aeterna beatitudine fruitur, excipitur angelorum choris, Abrahæ sinibus confouetur, & cum paupere quondam Lazaro, diuitem purpuratum & non palmatum consulem, sed atratum, stillam digiti minoris cernit inquirere. O quanta reru mutatio. Ille, quem ante paucos dies dignitatum omnium culmina precedebant, qui, quasi de subiectis hostibus triumpharet, Capitolinas ascendit arces, quem plausu quodam & tripudio populus Romanus excepit, ad cuius interitum vrbs vniuersa commota est, nunc desolatus & nudus, non in lacteo cali palatio, vt vxor mentitur infelix, sed in sordentibus tenebris continetur. Hac vero, quam vnus cubiculi secreta vallabant, quæ pauper videbatur & tenuis, cuius vita putabatur amentia, Christum sequitur & dicit: Quaecunque audivimus, ita & vidimus in ciuitate Dei nostri, & reliqua. Quapropter moneo, & flens gemensque confessor, vt, dum huius mundi viam currimus, non duabus tunicis, id est, dupli vestiamur fide: non calceamentorum pellibus, mortuis videlicet operibus pragrauemur: non diuitiarum nos pera ad terram premat: non virga, id est, potentia secularis quæramus auxilium: non pariter & Christum velimus habere & seculum: sed pro breuibus & caducis aeterna succedant, & cum quotidie (secundum corpus loquor) pramoriatur, in cæteris non nos perpetuo existimemus, vt possimus esse perpetui.

DE SS. TIMOLAO, DIONYSIO ALIISQVE
SEX MARTYRIBVS, EX HISTOR. ECCLESIAST.

Eusebij lib. 8. cap. 13. interprete Ioanne Christophorsono.

Martij 24.

Sex egregij
adolescētes

Vrbanus
præfectus
prouinciar.

Octo mar-
tyres vno
die iugulan-
tur.

VM gentiles publica inter se festa celebrabant, & consuetate agebant spectacula, inter alia, quæ magnoperè ipsis inoptatis erant ad contemplandum, crebro hominum sermone ferebatur, Christianos qui dudum erant ad bestias damnati, certamen confecturos. Cum verò huius rei fama latius manaret, & apud omnes passim vagaretur, adolescentēs numero sex, quorum vnus genere Ponticus, nomine Timolao: alter ex Tripoli vrbe Phœnicia, qui Dionysius nuncupatus fuit: tertius ecclesiæ Diopolis subdiaconus, qui Romulus dictus est: quartus Pausis, & quintus Alexander, vterque Aegyptius: sextus huius gentilis Alexander ex vrbe Gaza, proprias manus, quò ardentem martyrij cupiditatem significarent, antè colligantes, ad Vrbanum, qui iam bestias ad Christianos dilaniandos emissurus esset, curriculo currunt, seque Christianos liberè confitentur: atque ipsa sua propensione tanquam ad aciem instructa, & ad quodque discrimen admodum parata liquido declararunt eos, qui in vero Dei, omnium rerum fabricatoris cultu gloriantur, violentas immanium ferarum incursiones nequaquam formidaturos. Vnde profectò tum ipsum Præsidentem, tum illos, qui cum eo erant, in repentinam admirationem traducunt, extemplo in carcerem contruduntur.

Non multis diebus post, alij duo fuere in eorum numerum adscripti: vnus, qui acerba & varia tormenta propter fidei suæ confessionem, varijs temporibus ostentatam, antea exhausisset, Agapius nomine: alter qui res, ad corporis vsum necessarias, illis martyribus ministrasset, Dionysius appellatus. Omnes isti, octo numero, vno die, nempe vigesimoquarto mensis Dystri, hoc est, ad nonum Calendas Aprilis, in ipsa Cæsarea securi percussi obeunt. Per idem tempus duo ex Imperatoribus, quorū alter primum ac summum Imperij gradum, alter secundum post illum obtinebat, ad priuatam quandam vitæ rationem se transtulerunt, atq; res publica languescere & ægra esse cepit. Paulò post Imperio Romano contra se dissentiente, bellum graue & acerbum inter ipsos Imperatores mutuo excitatur: neq; seditio ac tumultus in ea commotus prius sedatus fuit, quam pax aduersum nos in vniuersis orbis partibus, quæ Romano paruerè Imperio, firma constitueretur. Nam simul à cilla omnibus instar lucis cuiusdam ex tenebrosa & obscura nocte exorta fuit, communis Imperij Romani status iterum ad

ad stabilitatem, amicitiam & pacem restituitur, mutuaque concordiam, quam à maioribus acceperat, recuperavit.

HISTORIA S. AGAPETI EPISCOPI, AUCTORE SVIDA.

Agapetus Synadorum Episcopus fuit, quem quidem Eusebius Pamphili magnopere commendat, eximiaque per ipsum edita miracula commemorat, montes videlicet, fluuiosque è proprijs sedibus in alias translatos, nec non mortuos ad vitam reuocatos. Ad hæc, quòd Maximinus eum, dum rei militari operam daret, vt Christianum voluit de medio tollere, quippe quòd multos eius præclara facinora demirari intelligeret.

VITA SANCTISSIMÆ VIRGINIS PARITER ET VIDUÆ CATHARINÆ, FILIÆ S. BIRGITTÆ, CUIUS

ob diuinas reuelationes est in Christi Ecclesia celeberrimum nomen, auctore quidem non prorsus certo, sed tamen fideliter conscripta: porrò ob vitandam prolixitatem, & nè stylus rudior lectorem eruditum offenderet, per F. Laurentium Surium aliquanto comprehensus reddita.

CAPVT I.

Venerabilis & Deo dilecta Catharina, patre Vlphone viro nobili & matre Birgitta, quam omnis celebrat Ecclesia, in hac lucem edita est. Quæ cum adhuc in cunis versaretur, futuræ sanctitatis eius indicia non obscura diuinitus ostensa sunt. Nam adhibita illi nutrice, eius vbera sugere noluit, lasciuia & vitæ eius turpitudine, vt probabilis est coniectura, absterrita: Porrò sanctæ matris suæ & aliarum pudicarum mulierum vbera citra horrorem sùgebat, ab incontinentibus foeminis cum lachrymis & vagitu prorsus abhorrens. Postquam autem ablactata est, sancta mater eius tradidit illam religiosè instituendam Abbatissæ Risabergensi, cuius erat spectata vitæ integritas. Accidit interea, vt Abbatissæ nocturnas Deo preces offerente, puellam Catharinam dormientem, malus dæmon, sumpta bouis cornupete specie, è lectulo cornibus excuteret, & semiuiuam prosterneret in pauimentum. Dat illa gemitus miserabiles, & repente accurrens Abbatissæ, semimortuam in suo reponit sinu: apparet illic teterrimus dæmon, & O quàm libens, inquit, illam iugulâssim, nisi fuisset à Deo negata facultas. Cum septimum ætatis annum ageret, persuasa à puellis cotaneis, quadam vice cum illis cœpit puparum ludo operam dare. Sed quia ad maiora à Domino parabatur, illam tantillæ ætatis puerilem vanitatem non passus est abire impunitam, nè animum eius tales ineptiæ, vt plerunquè solent, dissoluerent. Permisit igitur, vt proxima nocte valdè infestis sentiret dæmones: Videbat enim in somnis multos impuros spiritus in puparum specie ad suum venire cubiculum. Cumque ad eam accessissent, è lectulo extractam atrociter flagellârunt, ita vt toto corpore liuida cerneretur. Mox igitur huiusmodi ludis & vanitatibus longum valere iussis, deinceps se nullis prorsus ludentibus miscuit: immò contra illius ætatis ingenium, quandam præ se morum ferebat maturitatem.

CAP. II.

VBI ad nubiles peruenit annos, voluit pater vt nuberet. Illa, quæ multa in Deum & Christi sanctissimam matrem seruandæ integritatis fiducia niteretur, non recusauit. Nupsit ergò viro nobili Eghardo: sed ita nupsit, vt ipsum quoque sponsum ad nuncupandum Deo castitatis votum, diuina faciente gratia, adduxerit. Ambo igitur suam pudicitiam, interposito iureiurando, Christo consecrârunt, & deinceps in Domino castissimè pariter degentes, sub pompa seculari sancta quadam calliditate hosti pudicitia illuserunt. Nam nè caro insolesceret, cum qua nobis est bellum intestinum, posteaquam sanctis precibus, genuflexionibus & vigilijs nocturnis cubuerant, humi in cubiculo substernebant pannum aliquem, capiti que ceruicalia singula